

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13036/2023
30.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развој Републике Србије, Филијала у Нишу, чији је пуномоћник Иван В. Таловић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Филип В. Домазет адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1614/21 од 11.05.2022. године, у седници одржаној 30.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1614/21 од 11.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1614/21 од 11.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 507/20 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, одржан је на снази платни налог Пл 8/19 од 07.03.2019. године и туженом наложено да тужиоцу исплати ануитете на име Уговора о инвестиционом кредиту бр. ... од 15.06.2005. године и то износ од 956.124,04 динара, на име доспеле главнице, са законском затезном каматом почев од 28.02.2019. године до коначне исплате, износ од 45.145,37 динара, на име редовне камате са затезном каматом почев од 28.02.2019. године до коначне исплате и износ од 1.119.456,83 динара, на име законске затезне камате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 390.734,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1614/21 од 11.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, а преиначена у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 308.234,00 динара са законском затезном

каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате и одбијен захтев туженог за надокнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију из разлога прописаних одредбом члана 407. став 1. тачка 4 ЗПП са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије. Наиме, одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата неплаћених анuitета по Уговору о инвестиционом кредиту који су 16.05.2005. године закључиле парничне странке са роком исплате 30.06.2010. године, јер је тужени као корисник кредита од уговорених 1.000.000,00 динара са уговореном каматом 3 % на годишњем нивоу исплатио део од 149.000,00 динара, док у преосталом делу није измирио обавезе због чега је правилно обавезан на исплату неисплаћеног дела кредита у смислу одредби чланова 262. став 1., и 1065. Закона о облигационим односима. О приговору застарелости правилно је одлучено применом члана 371. ЗОО имајући у виду да се ради о извршењу обавезе из уговора о кредиту који је проглашен доспелим 2016. године, када је уговор и раскинут. О тужбеном захтеву за исплату неисплаћених рата кредита одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, при чему се у ревизији не указује на постојање другачијих одлука у парницама са истим или сличним чињеничним и правним основом. Приликом доношења ове одлуке Врховни суд је имао у виду и обавештење тужиоца од 30.08.2007. године које је достављено тек уз ревизију па како нови докази не могу бити достављени ни уз жалбу, у смислу члана 372. ЗПП то исти нису могли бити предмет оцене ревизијског суда.

Стога је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Поступак је започео тужбом поднетом 04.03.2019. године а побијана вредност предмета спора је 2.163.474,61 динара.

Како се у конкретном ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена па је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**